

Anne

– ziya-acar · 15 Ocak 2013

Ey benim dünyada olmayan annem
hasretin içimde yatıyor anne
Bu sevda içimde ibibik kuşu
Başını kestikçe ötüyor anne

Çocuktum her zaman bir yanım boştu
Büyüdüm baktımki heryanım boştu
Ablam büyüyüpte gelin olmuştu
Kınası elinde tütüyor anne

Evlendim barklandım ilk kızım oldu
Ona babam senin ismini koydu
Koştum köyümüze içerim doldu
Bir kıymık içime batıyor anne

Ne ona doyabildim ne sana doydum
Sanki kazma ile içimi oydum
Geçen ay götürdüm yanına koydum
Babam ellerinden tutuyor anne

Baba ocağında ateş yansaydı
Başında bir sıcak yürek olsaydı
Çocuklar bayramda sende kalsaydı
Hasretin burnumda tütüyor anne

Bu şehir bir tuhaf rengi deseni
Ne bir ruhu vardır nede bir teni
Hırsız parça parça çalıyor beni
Bu şehirde insan yıtıyor anne

Yataklar batıyor nasıl uyusun
Yitirdi bedenim bütün duyusun
Ne olur çocuklarım çabuk büyüsün
Tükendi mecalim bitiyor anne

Bu söz benim yaradana arzımdır
Ne yazıktırki yaşamak farzımdır
Bundan sonra benim neme lazımdır
Lakin bir yürek var atıyor anne

Bir doğum bir ölüm akıp gidiyor
Kardelen çıkarken çiğdem ölüyor
Bu sırrı ancak rabim biliyor
Acıyı tatlıya katıyor anne

Bazen pek sakinim bazen pek deli
Ödedim ne varsa bunun bedeli
Bosanıp içimden bir duygu seli
Beni sana doğru itiyor anne

ZİYA ACAR 15.01.2013